

Skrytá história štyridsiateho verša – dvadsiateho štvrtého čísla

Ezechiel číslo päť

Jeff Pippenger

2026-08-10

V pasáži z Testimonies, zväzok päť, ktorou sa už niekoľko článkov zaoberáme, sme oboznámení s videním chrámu, ktoré bolo dané Ezechielovi, Izaiášovi a Jánovi:

„Tieto poučenia sú pre náš úžitok. Potrebujeme upevniť svoju vieru v Boha, lebo bezprostredne pred nami je čas, ktorý vyskúša ľudské duše. Kristus na Olivovom vrchu opísal hrozné súdy, ktoré mali predchádzať Jeho druhému príchodu: ‚Budete počuť o vojnách a chýroch o vojnách.‘ ‚Povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu; a budú hladu, morové nákazy a zemetrasenia na rozličných miestach. To všetko je začiatok bolestí.‘ Hoci sa tieto prorocké čiastočne naplnili pri zničení Jeruzalema, majú ešte priamejšie uplatnenie na posledné dni.“

Deviaty deň mesiaca av

Tiša be-Av, čo v hebrejčine znamená „deviaty deň mesiaca av“, je židovský deň pripomínajúci zničenie Prvého chrámu Babylončanmi v roku 586 pred Kr. i Druhého chrámu Titom v roku 70. Obe zničenia nastali v ten istý kalendárny deň — 9. deň hebrejského mesiaca av (ktorý podľa gregoriánskeho kalendára zvyčajne pripadá na júl alebo august). Keď sestra Whiteová spája zničenie Jeruzalema s „časom, ktorý bude skúšať duše ľudí“ v posledných dňoch, poukazuje na dve zničenia, ktoré obe znázorňujú čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon.

Šestnásty verš jedenástej kapitoly Daniela predstavuje ten nedeľný zákon a zodpovedá štyridsiatemu prvému veršu. V Ezechielovi sa zničenie Jeruzalema používa na znázornenie oddelenia múdrych a pochabých panien pri nedeľnom zákone. Ezechiel bol zajatcom v Babylone, keď bol zázračne prenesený do Jeruzalema, aby v ôsmej až jedenástej kapitole sledoval práve toto oddelenie.

A stalo sa v šiestom roku, v šiestom mesiaci, piateho dňa mesiaca, keď som sedel vo svojom dome a starší Judska sedeli pred mnou, že tam na mňa doľahla ruka Pána Hospodina. A hľadel som, a hľa, podoba ako výzor ohňa: od výzoru jeho bedier nadol oheň, a od jeho bedier nahor ako výzor jasu, ako farba jantáru. A vystrel podobu ruky a chytil ma za prameň vlasov mojej hlavy; a duch ma pozdvihol medzi zem a nebo a priviedol ma v Božích videniach do Jeruzalema, ku vchodu vnútornej brány, ktorá hľadá na sever, kde bolo sídlo obrazu žiarlivosti, ktorý popudzuje k žiarlivosti. Ezechiel 8:1–3.

Štyri kapitoly, od ôsmej po jedenástu, sú opisom oddelenia, a sestra Whiteová pri komentári k deviatej kapitole Ezechiela uvádza nielen to, že išlo o to isté zapečatovanie ako v siedmej kapitole Zjavenia, ale aj to, že Jeruzalem predstavuje laodicejskú Cirkev adventistov siedmeho dňa v

posledných dňoch.

„Trieda ľudí, ktorá nepocituje zármutok nad vlastným duchovným úpadkom ani nežiali nad hriechmi iných, zostane bez Božej pečate. Pán poveruje svojich poslov, mužov so zbraňami skazy v rukách: „Chodte za ním mestom a udierajte; nech vaše oko nešetří a nezľutujte sa: celkom pobite starých i mladých, panny i malé deti, i ženy; ale nepriblížte sa k nijakému človeku, na ktorom je znamenie; a začnite pri mojej svätyni. Potom začali pri starcoch, ktorí boli pred domom.““

„Tu vidíme, že cirkev — Pánova svätyňa — bola prvá, ktorá pocítila úder Božieho hnevu. Starci, tí, ktorým Boh dal veľké svetlo a ktorí stáli ako strážcovia duchovných záujmov ľudu, zradili svoju dôveru. Zaujali stanovisko, že nemusíme očakávať zázraky a zjavné prejavy Božej moci ako v niekdajších dňoch. Časy sa zmenili. Tieto slová upevňujú ich neveru a hovoria: Pán neurobí dobre ani zle. Je príliš milosrdný na to, aby svoj ľud navštívil súdom. Tak sa z úst mužov, ktorí už nikdy viac nepozdvihnú svoj hlas ako trúbu, aby ukázali Božiemu ľudu jeho priestupky a domu Jákobovmu jeho hriechy, ozýva volanie: „Pokoj a bezpečnosť!“ Títo nemajú psi, ktorí nechceli štekať, sú práve tí, ktorí pocítili spravodlivú pomstu urazeného Boha. Muži, panny i malé deti hynú všetci spolu.““

„Ohavnosti, nad ktorými verní vzdychali a volali, boli všetkým, čo mohli postrehnúť obmedzené ľudské oči, no zďaleka najhoršie hriechy, tie, ktoré vzbudzovali žiarlivosť čistého a svätého Boha, zostávali neodhalené. Veľký Skúmateľ srdiec pozná každý hriech spáchaný v tajnosti tými, ktorí páchajú nepravosť. Títo ľudia sa vo svojich klamstvách cítia bezpečne a pre Jeho zhovievavosť hovoria, že Pán nevidí, a potom konajú, akoby opustil zem. On však odhalí ich pokrytectvo a pred očami iných vyjaví tie hriechy, ktoré sa tak starostlivo usilovali ukryť.“

„Žiadna prevaha hodnosti, dôstojnosti ani svetskej múdrosti, nijaké postavenie v posvätnom úrade neuchráni ľudí pred obetovaním zásad, ak sú ponechaní svojim vlastným ľstivým srdciam. Tí, ktorí boli pokladaní za hodných a spravodlivých, sa ukazujú ako hlavní vodcovia odpadnutia a príklady ľahostajnosti i zneužívania Božích milostí. Ich bezbožné počínanie už nebude ďalej trpieť a vo svojom hneve s nimi naloží bez milosti.““

„Pán len s nevôľou odníma svoju prítomnosť tým, ktorí boli požehnaní veľkým svetlom a ktorí pocítili moc slova pri službe druhým. Kedysi boli Jeho vernými služobníkmi, požívali priazeň Jeho prítomnosti a vedenia; no odvrátili sa od Neho a zaviedli iných do bludu, a preto sa dostávajú pod Božiu nepriazeň.“ Testimonies, zväzok 5, 211, 212.

Celá kniha Ezechiela je zasadená do kontextu zničenia Jeruzalema. V Ezechielovom svedectve je osobitne vyznačené obliehanie Nabuchodonozora, ktoré trvalo rok a pol, no „priamejšie uplatnenie“ Ježišovho varovania v Matúšovi dvadsaťštyri sa vzťahuje na posledné dni. U Ezechiela sa táto línia pravdy nachádza v dvadsiatej štvrtjej kapitole.

15. január 588 pred Kr.

A znova, v deviatom roku, v desiatom mesiaci, desiateho dňa mesiaca, zaznelo ku mne slovo Hospodinovo takto: Synu človeka, zapíš si meno tohto dňa, práve tohto dňa; v ten istý deň sa babylonský kráľ postavil proti Jeruzalemu. Ezechiel 24:1, 2.

V tento dátum, ktorý je potvrdený aj inými biblickými svedectvami, sa začalo osemnásťmesačné obliehanie. Slovo Hospodinovo, ktoré prišlo k Ezechielovi v ten deň, pozostávalo z podobenstva o krvavom meste, znázorneného vriacim hrncom, po ktorom nasleduje veľký oheň. Podobenstvo zjavne predstavuje súd nad Jeruzalemom a v tej istej kapitole po ňom nasleduje uloženie Ezechielovej manželky do pokoja ranou ako znamenie, že sa začalo obliehanie, ktoré malo napokon zničiť svätyňu.

A opäť zaznelo ku mne slovo Hospodinovo: Syn človeka, hľa, jedným úderom ti odnímam žiadosť tvojich očí; ale nebudeš smútiť ani plakať, ani ti nepotečú slzy. Vzdychaj potichu, nevykonávaj smútočný obrad za mŕtvych, uviaz si turban na hlavu a obuj si obuv na nohy, nezakrývaj si fúzy a nejedz chlieb od ľudí. A hovoril som ľudu ráno; večer potom zomrela moja žena, a ráno som urobil tak, ako mi bolo prikázané. Ezechiel 24:15–18.

Potom sa ľud okolo Ezechiela pýtal na význam podobenstva a smrti jeho manželky.

A ľud mi povedal: „Nepovieš nám, čo to pre nás znamená, že tak robíš?“ Vtedy som im odpovedal: „Stalo sa mi slovo Hospodinovo a povedalo: Povedz domu Izraela: Takto vraví Pán Hospodin: Hľa, znesväťím svoju svätyňu, pýchu vašej sily, žiadosť vašich očí a to, čo ľutuje vaša duša; a vaši synovia i vaše dcéry, ktorých ste tam zanechali, padnú mečom.“ Ezechiel 24:19–21.

Ezechielova manželka i svätyňa sú v tomto úryvku obe označené ako „túžba tvojich očí“. Biblickí historici uvádzajú, že obliehanie trvalo osemnásť mesiacov, zatiaľ čo obliehania Cestia a Títa trvali štyri roky, od roku 66 až do roku 70. Presné počítanie času od prvého obliehania Cestia až po zničenie predstavuje tri a pol roka, no pri použití „inkluzívneho počítania“, ktoré je v Biblii najčastejšie uplatňovaným spôsobom počítania, sú to štyri roky. Poznanie, že oba spôsoby počítania sú platné, nám umožňuje vidieť tak tri a pol roka od Cestia po Títa, ako aj štyri roky.

Máme dve svedectvá o nedeľnom zákone v dvoch skazách Jeruzalema a podrobnosti oboch dejín sa majú vzťahovať na čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon — kde je Laodicea vyplúť z úst Pánových. Začiatok obliehania Nabuchodonozora je označený smrťou Ezechielovej manželky. Pri jej smrti bolo Ezechielovi prikázané, aby otvorene nesmútil, lebo bol znamením Židov odvádzaných do zajatia.

Začiatok štvorročného obdobia od 66 do 70 je označený znamením ohavnosti spustošenia, ktoré bolo znamením pre kresťanov v Jeruzaleme, aby utiekli.

Keď teda uvidíte ohavnosť spustošenia, o ktorej hovoril prorok Daniel, stáť na svätom mieste, (kto číta, nech rozumie:) vtedy tí, čo sú v Judsku, nech utečú do hôr. Matúš 24:15,16.

Dve obliehania, ktoré si navzájom zreteľne zodpovedajú, a obe obliehania obsahujú na začiatku obliehania „znamenie“. Keď Ezechiel vysvetľuje, čo znamenala smrť jeho manželky a jeho neprejavovanie smútku, vysvetlil to a potom zaznamenal:

Tak vám bude Ezechiel znamením: podľa všetkého, čo urobil, tak budete robiť; a keď sa to stane, poznáte, že ja som Pán Hospodin. Ezechiel 24,24.

Znamenie smrti Ezechiellovej manželky bolo stotožnením s čoskoro prichádzajúcim zničením Jeruzalema a chrámu a s následným zajatím v Babylone. Znamenie ohavnosti spustošenia, o ktorom hovoril Daniel, bolo varovaním, aby unikli skaze, no obe obliehania majú na svojom začiatku znamenie.

Pred blížiacim sa nedeľným zákonom nastane prorocké obliehanie a smrť Ezechiellovej manželky je symbolom toho, že laodicejská cirkev adventistov siedmeho dňa bola úplne pomínutá, zatiaľ čo Ezechiel je symbolom sto štyridsiatich štyroch tisíc a je symbolom zástavy, ktorá je pozdvižená na začiatku obliehania. Ezechiel je zástavou sto štyridsiatich štyroch tisíc na začiatku obliehania Babylona a znamením ohavnosti spustošenia na začiatku je „znamenie“ Ríma. Jedno znamenie hovorí o vnútornom varovaní a druhé o vonkajšom varovaní. V roku 66 bolo kresťanom nepochybne dané varovanie, avšak varovným znamením bol Rím. Znamením pri zničení Babylona bola Ezechiellova manželka. Rím je triedou tých, ktorí prijímajú znamenie šelmy, a Ezechiel znamením tých, ktorí prijímajú pečať Božiu.

Dve záverečné obdobia

Prvé obliehanie trvalo osemnásť mesiacov a druhé obliehanie trvalo štyri roky. Obe obliehania nachádzajú svoje „priamejšie“ naplnenie v posledných dňoch a obe obliehania sú priamo spojené s prorockým o tristo deväťdesiatich jednom roku a pätnástich dňoch, ktoré sa nachádza v Zjavení 9,15.

Začiatok piatich mesiacov zo zjavenia deviatej kapitoly, desiateho verša zahŕňal dejiny, ktoré vyznačujú obdobie tridsiatich ôsmich rokov, vrcholiace v štvorročnom obliehaní, ktoré je spojené s číslom tridsaťosem, a označili povstanie islamu. Toto štvorročné obliehanie nachádza svoj protipól v dejinách, ktoré sa začali, keď sa skončilo sto päťdesiat rokov (piatich mesiacov) a začalo sa tristo deväťdesiatjeden rokov a pätnásť dní. Začalo sa 27. júla 1449 a o štyri roky neskôr islam priviedol proti Konštantínopolu obliehanie trvajúce päťdesiatpäť dní, ktoré sa skončilo 29. mája 1453.

Keď sa časové prorocko, ktoré sa začalo 27. júla 1449, skončilo 11. augusta 1844, štyri roky hnutia prvého a druhého anjela od roku 1840 do roku 1844 sa zosúladiť so štvorročným obliehaním od roku 1333 do roku 1337, a tiež so štvorročným obdobím od roku 1449 do roku 1453. Títo traja svedkovia, ktorí sú všetci priamou súčasťou tej istej prorockej línie, predstavujú symbolické štvorročné obdobie, keď sa hnutie prvého a druhého anjela z rokov 1840 až 1844 opakuje v dejinách hnutia tretieho anjela. Títo traja svedkovia predobrazujú štvorročné obliehanie v dejinách stoštyridsiatich štyroch tisícov. Toto štvorročné obdobie je znázornené aj obliehaniami Jeruzalema v rokoch 66 a 70.

Začiatok štvorročného obliehania Cestiom v roku 66 a potom jeho ukončenie Titom v roku 70 vytvárajú symbol alfa a symbol omega pre obdobie štyroch rokov. To isté obdobie je zároveň predstavené aj ako tri a pol roka, čo sa zasa zhoduje s tromi a pol prorockými rokmi, počas ktorých pápežský Rím pošliapal svätyňu.

Ale nádvorie, ktoré je mimo chrámu, vynechaj a nemeraj ho, lebo je dané pohanom; a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. A dám moc svojim dvom svedkom, a budú

prorokovať tisícdvosťdesiat dní, odetí do vrecoviny. Zjavenie 11, 2. 3.

A padnú ostrím meča a budú odvedení do zajatia medzi všetky národy; a Jeruzalem bude pošliapavaný pohanmi, dokiaľ sa nenaplnia časy pohanov. Lukáš 21:24.

Je nevyhnutné poznamenať, že na obdobie reprezentované symbolom alfa Cestia až po symbol omega Tita používam počítanie „vrátane“ aj „bez zahrnutia“. To poukazuje na to, že v rámci jednej dejinnej udalosti sú predstavené dve aplikácie času. Tento biblický princíp sme už rozoberali, keď sme sa (pred mnohými článkami) zaoberali časom medzi Ježišovou návštevou Cézarey Filipovej (Panea) a Jeho cestou na vrch Premenenia. Dvaja biblickí autori zaznamenávajú šesť dní a jeden osem dní.

A po šiestich dňoch vzal Ježiš Petra, Jakuba a jeho brata Jána a vyviedol ich na vysoký vrch do samoty. Matúš 17:1.

A po šiestich dňoch vzal Ježiš so sebou Petra, Jakuba a Jána a vyviedol ich na vysoký vrch do samoty, len ich samých; a bol premenený pred nimi. Marek 9,2.

A stalo sa asi o osem dní po týchto slovách, že vzal Petra, Jána a Jakuba a vystúpil na vrch modliť sa. Lukáš 9:28.

Zničenie Jeruzalema má „priamejšie“ uplatnenie na posledné dni a týmto zničením sú dve svedectvá, predstavené Babylonom a Rímom. Tieto dve svedectvá sa navzájom zhodujú, no poskytujú odlišné a podstatné prorocké charakteristiky, aby zosilnili pravdu. Oblehanie Rímom (66 až 70) trvalo štyri roky, čo zároveň predstavuje tri a pol roka. Tri a pol roka súvisia s pošliapaním svätyne a zástupu, uskutočneným tak pohanstvom, ako aj pápežstvom. Pošliapanie pápežstvom trvalo tri a pol symbolického roka, ako to predznačovali doslovné tri a pol roka obliehania Rímom.

To štvorročné obliehanie sa spája aj so štvorročnými obdobiami súvisiacimi s prorockou líniou, ktorá označuje vyzdvihnutie islamu a následne vyzdvihnutie hnutia najprv prvého a druhého a potom tretieho anjela. Obdobie od Cestia po Tita sa pretína s kolesom pápežského Ríma a tiež s kolesom islamu. Koleso Ríma a tri a pol roka Cestia a Tita sa pretínajú s tromi a pol symbolickými rokmi pápežského Ríma, čím sa označujú dve entity pohanského a pápežského Ríma. Koleso islamu je spojené s tým istým dejinným obdobím chápaným ako štyri roky, ale rovnako ako pri kolese Ríma v tomto období, aj islam je spojený s druhou mocnosťou podriadenou kolesu islamu — a tou je adventizmus. Obdobie troch a pol roka predstavuje Rím v oboch jeho fázach a štvorročné obdobie predstavuje islam a adventizmus. Pohanský a pápežský Rím nemožno prorocky oddeliť a rovnako nemožno oddeliť ani islam a adventizmus.

To prorocky vyžaduje, aby sme pri uvažovaní o obliehaní Babylonu videli v obraze osemnásťmesačného obliehania dve chápania času. Dve znázornenia času v obliehaní privedenom Rímom prorocky vyžadujú dve znázornenia času v obliehaní privedenom Nabuchodonozorom. Nabuchodonozorovo osemnásťmesačné obliehanie možno tiež chápať ako symbol jedného a pol roka. Osemnásť mesiacov je jeden a pol roka a jeden a pol možno vyjadriť ako 1,5 roka. Obliehanie Nabuchodonozora bolo zároveň osemnásť mesiacov aj jeden celok päť desiatín (1,5) roka.

Osemnásť mesiacov označuje moc, ktorá mala pošliapať Jeruzalem, a 1,5 roka označuje islam. Prorocké koleso výpočtu, ktoré identifikuje osemnásť mesiacov, identifikuje Babylon, a druhé prorocké koleso výpočtu identifikuje islam. Ešte sme nepredložili vysvetlenie, ako dospievame k aplikácii 1,5 roka v súvislosti s islamom, no treba poznamenať, že ide o dva časové výpočty pri skaze prinesenej Rímom, spojené s prorockým kolesom Ríma (pohanského aj pápežského), a o druhý výpočet spojený s prorockým kolesom islamu. Tieto charakteristiky sa nachádzajú tak v alfa, ako aj v omega skaze Jeruzalema.

Štvorročné obliehanie Jeruzalema za Cestia a Títa predstavuje ukončenie prorockej línie, ktorá sa začala tridsaťosemročným obdobím a skončila štvorročným obliehaním symbolizujúcim vyzdvihnutie islamu; a záverečné štvorročné obdobie v tej istej línii predstavuje vyzdvihnutie zástavy stoštyridsaťštyritisíc.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto veciach.